

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μεταρρυθμην χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ετηακόσια πόντι,
τά μουνούμε κι' εν κουνειντάι.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εϋθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ ό νο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέ κα φράγκα καί' σ τώ χέρι.

Είς γνάθιν ήρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
δι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
μή την άνάλογον τιμήν κι' όποιος έπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη του Μαΐου και δεκάτη
και πόλεμος τό κράτος συνταράττει.

Ποίντος ενενήντα δύο κι' όκτακόσια,
γιά Πρωτοδικεία στάσεις, γκράδες, γλώσσα.

**Έσού Κορδογιού τόν γέροντα
τόν άγοντα και ήφροντα.**

κι' έκεινοι που πεινάνε
'ροπούσαν τίνος νάται ;

Πώς μάς φαρμάς άνήγητος ; ... ποιος δ κούρος σκοπός σου ;
πιά οί φοβίζουν όνειρα ; ... γιατί σ'ό μέτωπό σου
νά μή φωτίζονται, γέροντα, τόσας χουσαίς άχτίδες
καθώς σ' έκεινον τόν καιρό, που' σήκωνες οσπίδες ;

Κι' άλήθεια' πρόβαλε οικληρή
και μάθη και φαρμακερή
μέσα οί τοῦτοι τόν καιρό,
που τρέχει τόσο ρέμμα
σάν της Πεντέλης τό νερό,
που πίνει ρέμμα ρέμμα.

Πώς δέν γελοινά τή χαλίη σου,
Κορδόνα δοξασμένη,
και γόρω τόσοι φίλοι σου
οί βλέπουν λυπημένοι ;

Συμβάσεις υπεγράφησαν και με τήν Έγγλιτέρα
γιά τήν μεγάλη ύποδοχή,
που μ' αίσθημα και με ψυχή
'στών "Αγγλων τήν Βασίλισσα" αναρόσημα έδω πέρα.

'Αρθίζουν πάλι τά βονά
κι' οί λόγγοι κι' ή φαχούλιας,
και μάς δροσίζουν, Κορδόνα,
φιλαις φιλαις βροχούλιας.

Κι' ένφ' μ' έλλειμματα βροχή' καμπούραζαν ή πλάταις
δ κούρ' Αλέως φώναζε με λόγια που βροντάν
πώς τώρα δέν θά δίνοντε δασμοός ή τσοκολάταις
κι' όλα τά σακηχαρόσημα, που λέγονται φοντά.

Τό κίμα τούς χαλαδός φίλοι
με τούς άρρούς του, πάππε,
κι' δ Γουναράσης σ'ή Βουλή
δρθά κορτά μάς τέπε.

'Ο Τατιάρχης δ Σκουζός έπισης αναγγέλλει
προς τούς σοφούς Αββάδες
πώς θά πληρώνουν όποις πριν τό νόμμο τά τέλη
λουκούμα και χαλβάδες.

Κι' άντι τ' άβγή περίσσευμα καθός εις άλλα χρόνια
'εσφύρωσαν έλλειμματα, που φέρνοντε τήν μουρηόρα,
κι' έπάρστησαν με της Ελλάς τ'άδάντα κορδόνη,
και κάθε κόμμα τ'όρονη' σ'ών άλλων τήν καμπούρα

"Ήσαν γλυκά τά λόγια του, κι' άπό τό μέγα βήμα
τό μήνυμό του τό γλυκό πέρετα οί γη και κίμα,
κι' έτοι της πύρας γ'ότανε με τά φοντά και άλλα,
της πύρας που μάς πόνιαν έλλειμματα μεγάλα,
που θά φανούν παράξένα μέ' σ'ών Ρωμηών τήν πείνα
καθός άν δευτέρο παιδί γεννη' ή Γκακουμίνια.

Κι' άρχισαν οί ψυδουρισμοί και τά κρηφομιλήματα ...
πώς τόσα περισσεύματα κατήγησαν έλλειμματα ;

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀνίητος, γλυκύντατε πατέρα ;...
θυμᾶται καὶ δὲν λημονεῖ νανίας τὴν ἡμέρα,
ποῦ πρωτοβγήσαν τρομερὰ
τοῦ Κοροδοῦ τοῦ πατέρα.

Θυμᾶται καὶ δὲν λημονεῖ τὸν βογγο, τὴν λαχάρα,
θυμᾶται τὴν δέχαστι τῶν σανίδων ἀντάρα,
τὸ φοβερὸ τάνάβρασμα τῆς γῆς καὶ τοδρανοῦ,
κ' ἐκείνην τὴν Μπαρμπάσενα τοῦ Παπασασινοῦ.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν σὰν νῆτανε μὲ μῆρα,
κ' ἀκόμη μένον Ἰναυλοὶ καὶ σείνουν τὸν αἰθέρα
τῶν θεομορῶν οἱ τραγμοὶ, τῶν πατερῶν οἱ κόρτοι,
ποῦ κελαιδοῦσαν λενθερὰ
μὲ τοῦ Φεραλοῦ τάντεριὰ,
τὰ ῥάσα τοῦ Δεσπότη.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν κ' ἀκόμ' ἀνατριχίλα
βαθερὰ μᾶς βόσκει τὴν καρδιά, κ' ἀκόμη τόσα ξύλα
γὰρ μεγαλείων σθερὰ
μᾶς κάνουν σκαλοπέτρα
σὰν τρώπια σημεινό,
ποῦ δὲν τὸ φθάνουν μάηα.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν μὲ τόσο καρδοχρῆπι,
κ' ἔλλειμμάτ' ἔν' περίσσευσαν, ἀλλὰ μάλω δὲν λείπει.
Κάμποσα χρόνια πέρασαν, κ' οὔτε σιγμῇ νιροπάσαμε
πόθους τοῦ γένους καὶ σκοποῦς,
καὶ τὴν σθερὰ τῆς Ἀλεποῦς
πολλαῖς φοραῖς τὴν πῆσαμε.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν
κ' οἱ γέροι παραγέρασαν,
καὶ τρέχει τὸ Βασίλειον μ' αἰτοῦς σὰν Ἀνυλόκη,
καὶ συζητοῦν πολιτικὰ
γυναῖκες σὰν τὴν Ναυσικὰ
καὶ σὰν τὴν Πηνελόπη.

Κάμποσα χρόνια πέρασαν μὲ γέλοια, μὲ παιχίδια,
καὶ τόρα δυναμίτιδες γινηκαν τὰ σανίδια.

Φρενιάζει τὸ Βασίλειον μὲ πόλεμον ἐμφύλιον.

Γιὰτὶ Μωρηᾶς καὶ Ροῦμელი σηκόνονται στὸ πόδι ;
γιὰτὶ καὶ πάλι πρόσωπα μᾶς δείχνουν θρηωδῆ ;
Γιὰτὶ βογγοῦν βαρερὰ βαρερὰ
στεριαῖς καὶ περιγιάλα ;
μῆνα μαλλόνουνε θερὰ ;
μὴ σφάζονται βουβάλια ;

Μίητε θερὰ μαλλόνουνε, μίητε βουβάλια σφάζουν,
μόνον ὁ γέρος καταργεῖ κἀποια πρωτοδικεῖα,
κ' ἀπὸ Μωρηᾶ καὶ Ροῦμელი μὲ βρόντους τὸν Ἐσφραζοῦν
κ' ἔπου πετύχουν κἀφορ του τοῦ σχίζουν μὲ κανία.

Τινάζει μύθρους ὁ Μωρηᾶς, ἡ Ροῦμელი μονηκρίζει,
συλλαπήτεια, φωνή,

κ' ἡ Κόρινθος ἀλλοφρονεῖ,
κ' ἀκούεις χαυλίδοντα τρομακτικὰ νὰ τρέξῃ.

Παιτοῦ παράπονο βαθύ,
γκράδες, τουρέμι καὶ σπαθί.
Λυπητερὰ λυπητερὰ
σημαίνων ἢ καμπάνας,
κ' ἀντὶ παιδιῶν μὲ πατερὰ
τρέχουν καὶ σκούζουν μάννας.

Μεγάλην ἐπανάστασιν καθένος τραγοῦδῆ,
τρέχουν στὸν Μεντιέλοπουλο, τρέχουν στὸν Κροκιδῆ.
Μὰ κ' ὁ Κοροδογιαννόπουλος ἐφάνηκε μὲ τόνο :
πρωτοδικεῖον τοῦ λοιποῦ στὴν Κόρινθον δὲν θάχεται,
κ' ὁ Θεωδωράκης μοναχὸς ψιθύρισε μὲ πῆνο :
Κοροδογιαννόπουλο τὸν λέν καὶ τὸ Κορδοῖν μάχεται.

Ἐρμὰ καὶ ξεχαρβάλωμα, καὶ σὲ ζεφόνωτ' αἰθρας
φυσσοῦ σημαίας μαύρας,
σιδηροδόμους σταματοῦν καὶ σπάζουν παραθύρια
καὶ τὸβαλαν ἀπόφαι να κόψουν τὰ γεφύρια,
κ' ἀκούεις ἀστραπόβροντα κ' ἀνέβουν καὶ κορώνουν
κ' ἀπὸ παντοῦ μᾶς βεβαίουν πὸς φόρους δὲν πληρώνουν.

Φουρτζέλα δυναμίτιδος στὴν Κόρινθο τινάζουν,
τρομάρας, κορμογαλοσαῖς,
κ' ὀρκίζονται στῆς ἐκκλησιαῖς :
πρωτοδικεῖον ἔλοι των ἢ θάνατος φωνάζουν,
κ' ἐρρέκαεξε πολιοῖ φωνή : κτυπάτε, πολεμάραχοι...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλσμός... οἰχτήκαν τοῦ Νομάραχ.

Φουρτζέλα σκιάζουν τὰ πουλά καὶ βρόντοι σμερδαλοῖ,
τροχίζε το Ρωμαιοῖ τὸ πένα καὶ τὸ πάλια,
κ' ὁ Θεωδωράκης εἶπε, κ' ὁ Θεωδωράκης λέει :
δῶστε μου γρήγορα στρατό, πεζούρα καὶ βαββάλια.

Μὰ δῶστε μου καὶ σκαπανεῖς, δῶστε καὶ πυροβόλα,
καὶ ρίχτε μέσα σ' ὄλα,
καὶ κανονοβολήστε καθένα ποῦ πεισιμόνει
κ' ἔδους γὰρ φόρους μελετοῦν νὰ σκάσουνε κανόνι.

Στρατοῦς γυρνεῖ φλογερὸς ὁ γέρος τῆς Κορδοῦνας
καὶ τρανολάλησε φωνή στὸν θρηῖαν τὴν κολίδα :
τι θέλετε, μορε παιδιὰ, στρατοῦς γὰρ Μανεδόνος ;
σὲ σὰς χρειάζεται στρατοῦς γὰρ τὴν ἐνὶς Ἑλλάδα.

Ὁ κόσμος ἀνταρξάζεται
κ' ὁ γέρο Βάλτος ραβᾶται.

Γιὰ τὴν Ἀθήνα πιδανὸν κ' ἀποὺς νὰ ξεκινήση,
κ' ἔνα συλλαπήτεια ἦηλ' ἀπὸ Καρπενήσι,
συλλαπήτεια τρανό,
σπαθὶ ἐστυμνωμένο,
μᾶς ἀποστελλεῖ κεραντὸ
σὲ ψήφισμα κλεισμένο.

Στρατοὶ καὶ σκευὴ ξεκινοῦν,
καὶ στὴν Κυπαρισσία
δρμίζονται πὸς θὰ γενοῦν
ἐσπερινὴ θυσία.